

Lite grann från ovan

Text och Musik: Lasse Dahlqvist (1939)

Jag är en liten gåsapåg från Skåne.
En skåning som ni vet är alltid trygg.
Och fast jag är så nära sol och måne
Jag sitter säkert på min gåsarygg.
Långt under mej det ligger som en tavla
det vackraste i världen man kan se.
Både skogar, sjö och strann
blir ett enda sagolann
när man ser det lite grann så här från ovan.

Här ligger gamla slott och herresäten
som minnen från den stolta tid som flytt.
Och aldrig ska den tiden bli förgäten
Men inget slag skall stånda här på nytt.
Nej, dessa fält ska bära samma skördar
som de ha gjort i sekelflydda da'r.
Ja, det är min liv och kniv
alla tiders perspektiv,
när man ser det lite grann så här från ovan.

Du kära gås som stolt i skyn dej svingar
har ingen farlig last att kasta ner,
ty du bär fredens vita vackra vingar
som världen längtar efter mer och mer.
När mänskobarnen går dit ner och kivas
så resonerar du nog liksom jag:
Tänk vad det är skönt ändå,
Att få sväva i det blå
och få se er lite grann så här från ovan.

Nu jordens alla murar börjar skaka.
En samling dårar satt vår värld i brand.
Vad fäderna byggt upp blir pannekaka.
Det ryck och slits i gamla vänskapsband
Ack kära ni som slåss därner på jorden
kom upp och ta en liten titt med mig
Jag är ganska säker på
att ni skäms en smula då
när ni ser vår gamla jord så här från ovan

(vers nr.4: Edvard Persson)

Kalle på Spången

Text och Musik: Lasse Dahlqvist (1939)

Var finns det ett ställe där människor trivs?
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
Var får man en festmiddag säkrast till livs?
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
Vi skåningar födes med prima aptit
och rätt vad vi äter så tar vi en bit.
Och välkomna alla som nu kommit hit.
Till Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.

Här märks ej att tiden är krigisk och krass.
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
De bomber som finns här är gjorda av glass.
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
Ja, världen den rustar på tusende sätt men
här rustar värden så människan blir mätt.
Av alla de sätten är det nummer ett.
Hos Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.

Vi spelar och sjunger, tar ton och ger hals.
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
Här dansar de polka när vi spelar vals.
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
När bröllopskalaset hos Kalle har stått.
Så anländer storken precis som ett skott.
En skåning sig sköter i stort som i smått.
Som Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.

Var står alla festbordets rätter och trängs?
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
Var äter man frukost tills man går till sängs?
Hos Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.
När stjärnorna tindra på himmelen blå.
Var får man förlängd tid till klockan är två
ifall man vill svärma uti en berså?
Hos Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Vilken Kalle?
Jo Kalle, Kalle, Kalle, Kalle på Spången.

Abbekåsagåsen Joakim

Text och musik: Sören Aspelin (1943)

Det fanns en gås i Abbekås som hette Joakim
Han gick sin egen väg han så aldrig kom han hem
Han vankade och hankade sig
fram bland gräs och strån
Och speglade sig då och då bland pilarna i ån.

Ja. Joakim var inte likadan som andra han
Han var gås gunås men var också en man
Så därför, kära gäss, när ni går ut vänd alltid hem
Och inte bli som Abbekåsagåsen Joakim

Men skulden till att han kom vill i världen var så stor
Han kläcktes av en höna och inte av sin mor
Han vaknade och saknade sitt hem och syskonen
Och hönsakylingarna tålte heller inte ve´n

Ja. Joakim var inte likadan som andra han
Han var gås gunås men var också en man
Så därför steg han ut i världen utan något hem
Den stackars lilla Abbekåsagåsen Joakim

Han näbbades och bjäbbades med vem han än fick se
Och vid en vasskant såg han sen henne ett, tu, tre
Han vädrade och fjädrade sig då för henne så
att fjädrarna på sjärten nästan ville trilla å

Ja. Joakim var inte likadan som andra han
Han var gås gunås men var också en man
Och så en dag i vassen byggde dom ett litet hem
Och det blev allt för Abbekåsagåsen Joakim

En dag när Kim och Joakim såg livet ljust och skärt
Var början av november, så blev det mårten tvärt
Han slaktades men aktades som den som aktas bör
Det flott han lämna´ efter sej var mera värt än smör

Ja. Joakim var inte likadan som andra han
Han var fet gunås men var också en man
Så akta er bli feta, sa till sina små fru Kim
För tänk på pappa Abbekåsagåsen Joakim

Vi klarar oss nog ändå

Text och melodi: Lasse Dahlquist (1938)

Jag vill sjunga en visa i klaraste dur,
ty den handlar om Skåne och slätter och djur.
Kanhända den retar en del,
men i så fall är det deras eget fel!
Det har talats så mycket om dynga och lort,
men betänk vilken oerhörd nytta den gjort!
Så låt dom bara gå på!
Vi klarar oss nog ändå!

Kanske språket vi talar ej klingar så väl,
men det är och förbliver en del av vår själ.
Kanhända det retar en del,
men i så fall är det deras eget fel!
Uti självaste riksdan på skånska dom slåss,
för dom flesta utå dom har kommit från oss .
Så låt dom bara gå på!
Vi klarar oss nog ändå!

Utav våra produkter dom smörjer sitt krås,
och det är ifrån oss, som dom fått Mårten Gås.
Kanhända det retar en del,
men i så fall är det deras eget fel!
Dom har klagat på bostaden för våra svin,
men när julskinkan kommer, jo då är den fin!
Så låt dom bara gå på!
Vi klarar oss nog ändå!

Hela landet får njuta av vår Akvavit.
Sockerbedan har lärt dom att dricka på bit.
Kanhända det retar en del,
men i så fall är det deras eget fel!
Våran sandstrand den är både bländvit och fin
och så har vi ju vår lilla vida kanin
Så låt dom bara gå på!
Vi klarar oss nog ändå!

Selma Lagerlöf som är en fin gammal dam
med Nils Holgersson gjorde för Skåne reklam
Kanhända det retar en del,
men i så fall är det deras eget fel!
Tänk sån nytta som storken från Skåne har gjort
men det hindrar ju inte att folk pratar lort
Men låt dom bara gå på!
Vi klarar oss nog ändå!

Jag har bott vid en landsväg

Musik: Alvar Kraft Text: Charles Henry (1939)

Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv
och sett människor komma och gå
Jag sett skördarna gro på min torva i ro
medan storkarna redde sitt bo
Jag sett vårarna gry jag hört höststormar gny
Jag sett vildgässens streck under kvällande sky
Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv
och sett människor komma och gå

Det är minnenas kväll det är ro i ett tjäll
Bortom vägen det skymmer alltmer
Efter oro och strid tvenne män skor fått frid
Det är bara varandra dom ser

Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv
och sett människor komma och gå
Vad som än drar förbi ett ska evigt förbli
Det är kärlekens livsmelodi
När vi böjda av år mot det okända går
följa kommande släkten uti våra spår
Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv
och sett människor komma och gå.

Elektricitetsvisan

Text: Theodor Larsson "Skånska Lasse" (1920)

Tänk ändå va vi har fått det bra,
i både Humpen a Vreten,
vi har fått trådar som i en sta'
som ger elektriciteten.
En knäpper bara, har ej besvär
å det blir volter i tråden,
å utav volter det blir amper
man blir ej klok att förstå den.

Allt går nu med elektricitet
elektriskt de' är nåt konstigt med det
elektriskt dä strömmar ju som man vet
härs å tvärs igenom tråden.

Snart mjölk vi få på elektrisk väg
de' är ju bara å knäppa
å äggen trillar väl snart iväg
utav sej själv ner i skäppa'.
Å säden tröskar sej själv till slut
en släpper stötar uppå den,
Å ska en nacka en gammal stut
man ger'n en dödsstöt med tråden.
Allt går nu med elektricitet...

Ska koen kalva man sätter på
ett batteri som ger gnister,
å kalvar kommer de då å då
var gång som kon på sej rister.
Å kyckling blir de i varje ägg,
förutan tupp ska ni veta.
En drar en trå'stump ifrån en vägg,
å resten gör elektriciteta.
Allt går nu med elektricitet...

Å breve sänga' ja' har en trå'
som har en lampa i ändan,
vill ja' ha ljus ja' blott vrider på
me' stickor går ej att tändan.
Blir gumman amper (arger) ja' hittat på
ett sätt som nog ger mej tömmen,
ja' sticker åt na en liten trå'
a släpper på na hela strömmen
Allt går nu med elektricitet...

Vid vakten

Text: Gabriel Jönsson (1917) Musik: Gunnar Thuresson

Flicka från Backafall, Briggen Tre Bröder
kryssar ikväll i Karibiska sjön,
medan en landvind från kusten i söder
stryker som sunnan därhemma kring ön.
Luften är kryddad av tusende salvor,
men jag ger bort dem varendaste en
mot att få vandra bland Backafalls malvor
allt medan månen går vakt över Hven

Vänta mig inte till sommaren, Ellen.
Då skall jag ännu ha linjen i norr.
Men när du står invid kyrkan om kvällen
tänk då att jag är en yr ollonborr,
som utan lov tar en törn mot din tinning
och - medan du med små händerna slår -
letar sig ner under bluslivets linning
allt medan månen i malvorna går

Känn, att inkräktaren bara vill veta,
om dina bröst bli som malvornas blom
var gång du känner min tanke sig leta
hem från sin vakt vid mesanselets bom;
känn att det blott är din gosse som sänder
hälsningen att han som bärgad kapten
landar en gång under Backafalls stränder
allt medan månen går vakt över Hven

Bonnagille

Text o Musik: Erik Ahlberg

På bored står där en spedekaga
å mad så borbenen bårjar knaga
i hela huset där e en os
å sylta, brunkål å rabbemos.
I bårjan snackar di mäst om väred
te di får smort litta på mongläred.
Te fåsste sypen di tar nåd salt
sin går de nör både varmt å kallt.

Jins Pärsen brebent går ront på gåled
mä högra tommen i västahåled
han snackar höjt om sin fine går
å rögar skarpt når han tar en tår.
Ve väggen kvingorna lyss så tössta
me sina stickor å garnanösta.
I kammaren spelar nånna knack
å slår i bored så de sir smack.

Nu kommer Karl å tar opp fiolen
han rättar litta på pingastolen
å löfter foden, sin tar han fatt
mä fåsste vals å en paddekatt.
Å vanned ryger i toddiglasen
di torrerr pannan mä snydelasen.
Nu kommer klämnen, en skånsk kadrilj,
då får di para si hårr di vill.

Jins Pärsens slips sidder bag i nacken
å mitt fårr ännen där släpper fracken
den vänstra böjsan har kröbed opp
å hängt se fatt på hans pjäxestropp.
Di grinar opp se kring alla boren
som goa barn å den skånske joren
så hållt di gille, ja la me se
ja tror de va nittanhondratre.

Barndomshemmet

Musik: Paul Dresser (1897) Text: Karl-Ewert Christenson (ca 1912)

Där som sädesfälten böja sig för vinden
och där mörkgrön granskog lyser bakom den,
syns den röda lilla stugan invid grinden
som i forna tider var mitt barndomshem.
Där var sol och sommar över gröna hagar
när som artonåring jag där hemma var.
Och de minnen som står kvar från dessa dagar
är de bästa och det vackraste jag har.

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då.
Fast sen dess har svunnit många, långa tider,
Barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde.
Jag förstod det kanske ej förr'n jag blev stor.
Och föräldrarna mig livets goda lärde,
nu de äro borta både far och mor.
Jag är gammal och jag lever blott på minnen
av mitt hem och mina vackra drömmars land.
Vad som fordom bruka fängsla barndomssinnet
står så livligt för min inre syn ibland.

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då.
Fast sen dess har svunnit många, långa tider,
Barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Och min flicka sen, det fanns ej hennes like.
Hon var solen i mitt liv då jag var ung.
Nu hon sover lugnt i dödens kalla rike,
jag står ensam kvar och världen kännes tung.
Och jag längtar hem och griper vandringsstaven
men mitt lyckoland är endast en chimär.
Nej, här ute skall jag bäddas ner i graven,
långt från hemmet och från den jag hade kär.

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då.
Fast sen dess har svunnit många, långa tider,
Barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Två små röda rosor

Musik: Stephan Weiss (1920)   Text: Karl-Ewert Christenson (1928)

Det kom en gång en lycklig man,
i en blomsterhandel in.
Han tänkt köpa blommor han,
åt den kvinna som han älskar.
Men vad färg han skulle ta,
om det han ganska tveksam var.
När han så ett råd vill ha,
får han i affär'n till svar:

Är den sköna oskuldsfull,
så tar ni med er hela famnen full,
utav de vitaste rosor som här står att få,
den artigheten skall hon nog förstå.
Men om hon är si-så-där,
som mer än gärna gör vad ni begär.
Så tar ni med er rätt och slätt,
en charmant bukett,
utav röda rosor."

Den unge mannen blyg ses stå,
den som lyder råd är vis.
Och han stod och tänkte på
allt som hänt den sista tiden.
Men så tar han sitt parti,
ser på blommorna engros.
Se'n i verkligt bryderi,
rodnande han svarar så:

Om jag riktigt er förstått,
så duger här de enbart vita blott.
Ty hennes själ är så vit som den nyfallna snö,
så får jag tacka och säga adjö."
Men i dörren stannar han,
och viskar tyst så blygsamt som han kan:
"Men om nu rätt skall vara rätt,
stick i min bukett,
Två Små Röda Rosor."